

NYELVKINCSTÁR

Bosnyák Viktória

Amikor kivirágzott a fánkfánk

A TANÍTÓK
EGYESÜLETÉNEK
AJÁNLÁSÁVAL

Móra

Bosnyák Viktória

Amikor kivirágzott a fánkfánk

Móra Könyvkiadó

SZŰCS ÉDUA ILLUSZTRÁCIÓIVAL

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánosságához közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

© Bosnyák Viktória, 2015, 2020
Illusztráció © Szűcs Édua, 2015, 2020
© Móra Könyvkiadó, 2015, 2020

Magyaróra

„Már megint magyaróra! Mi a csudának? Tudok én magyarul – méltatlankodott magában Dani, miközben unottan üldögélt az iskolapadban. – Mit kell ezen még gyakorolni? A magyar a legunalmasabb tantárgy!” – Hatalmasat ásított, és fejét a karjára hajtotta.

„Tik-tak, tik-tak” – hallotta először egészen halkán. „TIK-TAK, TIK-TAK” – szólt most sokkal hangosabban. „TIK-TAK!” – dübörgött, mintha a fején kalapáltak volna.

„Így nem lehet szundikálni” – gondolta dühösen, és kinyitotta a szemét. Csakhogy meglepetésére nem az előtte ülő fiú hátát látta. Az osztályterem táblástól, padostól, gyerekestől eltűnt. Feje felett most átlátszó üvegtető csillogott. Lába alatt csúszós, fehér padló. Kíváncsian tápázkodott fel.

– Aú! – kiáltott fel hirtelen, s elterült a fehér padlón. – Ki volt az? Ki vágott kupán? – Hát-ranézett, de senkit sem látott. Előrefordult. Arra sem volt senki, csak három rúd, melyek

egy pontban összeértek. Kettő fekete, a legvékonyabb pedig piros. Ez a piros rúd sebesen távolodott, kisvártatva azonban már újra ugyanolyan gyorsan közeledett hozzá.

– Ajaj! Szóval ez volt az – motyogta Dani.
– Most mit tegyek? Fussak el előle? Csak van itt egy kijárat!

Azzal elindult az egyre közeledő piros rúd elől. Nézett jobbra, nézett balra; kijárat sehol.

„Tik-tak! Tik-tak!” – dübörgött valami a lába alatt. Lepillantott.

„Jé, egy fekete vonal! – álmélkodott, és továbbloholott. – Itt meg egymás mellett kettő. Ott pedig már három következik. Aha, akkor most négynek kell jönnie.”

Tévedett. Nem négy párhuzamos vonal várta, hanem csak egy, és mellette egy V.

„Hú de zavaros! – gondolta, és sietett tovább a görbe fal mentén, nehogy a piros rúd utolérje. – Ez biztosan valami titkos jel! Ha megfejtem, kijutok innen!”

Futott tovább.

– Nagy V és egy vonal, nagy V és két vonal – lihegte. – Fogadjunk, hogy most nagy V és három vonal következik!

Úgy is volt. De azután furcsa módon egy vonal és egy X jött.

– Nem értem! – háborgott. És csak ment körbe-körbe, míg egészen elszédült. I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XI, XII, I, II...

Amikor megint a III-hoz ért, egyszer csak zuhanni kezdett.

– Segítségééééé!

– Nem tudsz a lábad elé nézni? – méltatlankodott egy éles női hang, majd az illető

meragadta Danit, és visszaemelte oda, ahonnan az imént lehangobucskázott.

– Mi a manó? – hüledezett Dani a zöld hajú nő láttán.

A nő megigazgatta borsózöld fürtjeit, lepórolta fodros, almazöld ruháját, majd dühösen zördült rá:

- Mit bámulsz? Nem láttál még manót?
- Dehogynem!
- Vigyázz!

De a figyelmeztetés elkésett, s a fiú megint kapott egy nagyot a piros rúdtól.

– Gyere! – segítette fel a manónő, és felmásztak oda, ahol a két fekete meg a piros rúd összeért. – Na, hogy tetszik?

– Micsoda?

– Hát a magyaróráám!

– A magyarórád? Mi vagy te, magyar-tanár?

– Hú, hogy neked milyen lassú a felfogásod! – háborgott a manónő. – Szerinted hol vagyunk? Nyisd ki a szemed!

– Valami üvegtetős zajgépben.

– Na ide figyelj! Szerinted minek vannak itt körben ezek a jelek?

– Mit tudom én – vont vállat Dani. – Titkosírás?

– Nézd meg jobban!

– Jé, ezek római számok? – kérdezte a fiú csodálkozva.

– Na látod! Mégsem vagy olyan tököl-ütött!

– Ez a három rúd pedig az óra három mutatója. És a másodpercmutató vágott fejbe. Benne vagyok egy órában? Óriási óra lehet. Biztosan toronyóra.

– Csakhogy rájöttél. De nem toronyóra. Egy egészen kis karóra. Magyar karóra. Magyarórafalván van felkötve egy karóra.

– Ugye nem gondolod, hogy ezt beveszem, te buta kis manó? Akkor nem lennék nagyobb, mint egy hangya.

– Micsoda hang ez? Kikérem magamnak. Te csak ne manózz itt nekem! Fodor Mentának hívnak. És én vagyok Magyarórafalva polgármestere.

– Na persze. Én meg a hétfejű sárkány – gúnyolódott a fiú.

– Nézz csak a lábad alá! Mi áll ott angolul?

– Made in Hungary.

– Vagyis Magyarországon készült. Tehát ez egy magyar óra. És nagyon, de nagyon érdekes. Te pedig szerencsés fráter vagy, amiért nemcsak egy magyarórán, hanem egy magyar órán is szétnézhetsz. Vagyis inkább órában. – Dani zavarodottan bámult, de a polgármester asszony folytatta: – Gyere, Dani! Naptáráblak azért van az órán, hogy ezt használjuk csapóajtónak. Ezen keresztül estél le az előbb. Most szépen leereszkedünk, s hamarosan megérkezünk Magyarórafalvára.

A fiú ekkor felocsúdott, s eszébe jutott,

mire figyelmeztették a szülei: soha ne menjen el olyasvalakivel, akit nem ismer.

– Idegenekkel nem megyek sehova!

– De hiszen nem vagyunk idegenek! – csodálkozott Menta. – Mikor is kaptad a karórát?

– Tavalyelőtt, a születésnapomra.

– Látod, én azóta csücsülök a csuklódon. Egyébként meg nyugodtan visszamehetsz az iskolai magyarórára, ha ahhoz nagyobb kedved van. Szerintem az sem rossz időtöltés.

– Akkor inkább jövök – döntött a kaland mellett Dani.

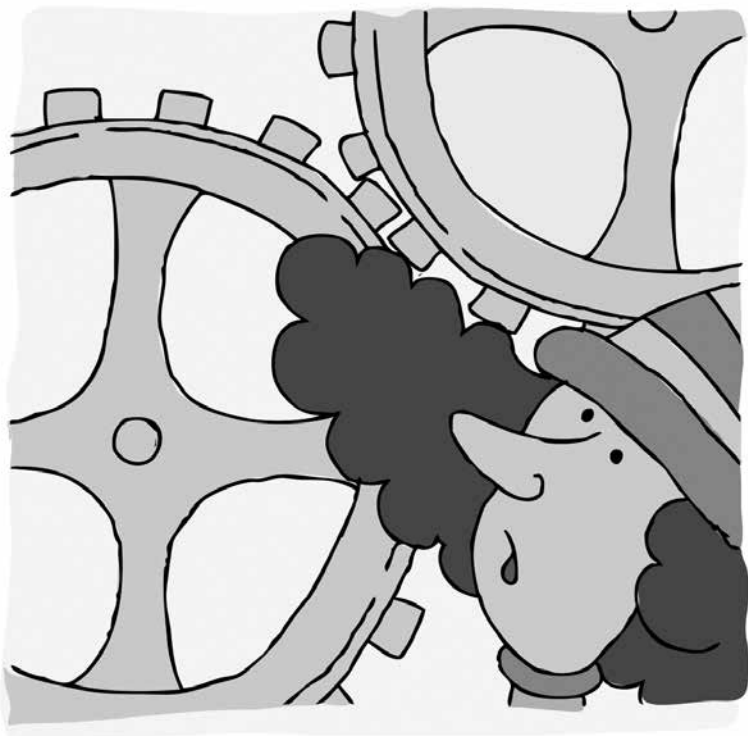
Menta elégedetten bólintott, majd bemászott az óralapon lévő szögletes lyukon, Dani meg utána.

Odabent, az óra legbelsejében jóformán elviselhetetlen zajjal ketyegett a szerkezet. De nemcsak ketyegés, hanem csikorgás is hallatszott.

– Mi csikorog így? – kérdezte Dani.

– A fogaskerekek csikorgatják a fogukat mérgükben. Nem szeretik, ha itt vagyok közöttük. Attól félnek, hogy a fodros ruhám beléjük akad, és kénytelenek lesznek megállni.

„A fogaskerekek csikorgatják a fogukat?”

– csodálkozott Dani, de nem szólt, csak ment tovább a manó nyomában.

Sokáig tapogatóztak a sötétben, aztán a polgármesternő kinyitott egy ajtót.

– Tessék, megjöttünk! – mondta, azzal a fém óraszíj szemein, majd egy fatörzsön lefelé ereszkedve végül lejutott faluja főterére.

Dani árnyas parkot látott odalent, s körben házakat.

– Gyere! – intett neki odalentről Menta.

Végül Dani is összeszedte minden bátorságát, és lemászott az óraszíjon.

– Mit látsz, ha felnézel a karóra? – kérdezte tőle Fodor Menta, mikor végre megérkezett. A fiú felpillantott.

– Egy karóra! – kiáltott fel Dani, majd a csuklójához kapott. – Hogy került a karóra? Az az enyém!

– Valóban a tiéd, de ez az óra, akarom mondani az ára, hogy Magyarórafalván lehess.

Dani még egyszer végigmérte a jókora karót.

– Na jó. Legalább addig sem vagyok a suliban – mondta végül. – És addig sem kapok magyarból karót.

– Ígérem, hogy többé nem lesz egyesed magyarból – veregette vállon nevetve a zöld hajú manócska.

